

TAR 2001/155: Vernietiging van strafontslag wegens strijd met evenredigheidsbeginsel laat ruimte om bij nadere besluitvorming ter voldoening aan die uitspraak te komen tot ongeschiktheidsontslag. De betrokken politiefunctaris heeft door zijn contacten en optreden niet iedere mogelijke schijn van belangenverstremgeling met personen uit het criminele milieu en iedere schijn van schending van ambtelijke integriteit weten te vermijden. Ontbreken van besef van onaanvaardbare gedragingen leidt tot conclusie dat betrokkene niet beschikt over eigenschappen, mentaliteit en instelling welke vereist zijn voor het op een goede wijze vervullen van een functie bij de politie. Vernietiging van het strafontslag betekent dat het betreffende besluit als een onrechtmatige daad moet worden aangemerkt, waarbij de schuld van de besluitgever gegeven is en in beginsel tot vergoeding van schade verplicht. In casu geen causaal verband tussen het onrechtmatige besluit en de gestelde schade door geestelijk leed of aantasting van goede eer en naam.

Instantie:	Centrale Raad van Beroep	Datum:	16 augustus 2001
Magistraten:	Vermeulen	Zaaknr:	99/963 AW; 00/5259 AW
Conclusie:	-	LJN:	AD5344
Roepnaam:	-		

Snel naar: Essentie | Samenvatting | Uitspraak | Noot

Essentie

Vernietiging van strafontslag wegens strijd met evenredigheidsbeginsel laat ruimte om bij nadere besluitvorming ter voldoening aan die uitspraak te komen tot ongeschiktheidsontslag. De betrokken politiefunctaris heeft door zijn contacten en optreden niet iedere mogelijke schijn van belangenverstremgeling met personen uit het criminele milieu en iedere schijn van schending van ambtelijke integriteit weten te vermijden. Ontbreken van besef van onaanvaardbare gedragingen leidt tot conclusie dat betrokkene niet beschikt over eigenschappen, mentaliteit en instelling welke vereist zijn voor het op een goede wijze vervullen van een functie bij de politie. Vernietiging van het strafontslag betekent dat het betreffende besluit als een onrechtmatige daad moet worden aangemerkt, waarbij de schuld van de besluitgever gegeven is en in beginsel tot vergoeding van schade verplicht. In casu geen causaal verband tussen het onrechtmatige besluit en de gestelde schade door geestelijk leed of aantasting van goede eer en naam.

Samenvatting

Voorgeschiedenis

Betrokkene was sedert 1987 werkzaam als politieambtenaar, laatstelijk als technisch controleur bij de afdeling Technische Recherche, vallend onder de Dienst algemene ondersteuning van de politieregio Brabant-Noord. Nadat tegen hem een gerechtelijk vooronderzoek was gestart in verband met het vermoeden dat hij zich schuldig zou maken aan het lekken van vertrouwelijke politiegegevens heeft de Korpsbeheerder betrokkene op 10 oktober 1994 geschorst. Betrokkene heeft nadier geen werkzaamheden voor de korpsbeheerder meer verricht. Betrokkene is op 13 september 1995 door de politierechter veroordeeld tot fl. 1000,- boete, subsidiair 20 dagen hechtenis, wegens het opzettelijk schenden van enig geheim, waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat hij uit hoofde van zijn ambt of wettelijk voorschrift verplicht is het te bewaren, meermalen gepleegd. Het gerechtshof heeft betrokkene bij arrest van 24 december 1996 vrijgesproken omdat wel sprake was van schending van het ambtsgeheim, maar de opzet ontbrak. Bij besluit van 18 december 1995 heeft de korpsbeheerder aan betrokkene met ingang van 24 januari 1996 dispi8nair ontslag verleend op grond van artikel 77, eerste lid, aanhef en onder i (oud) van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp). Dit besluit is bij uitspraak van de rechtbank van 12 maart 1998 vernietigd omdat de rechtbank de opgelegde straf van ontslag onevenredig is aan de ernst van het volgens de rechtbank terecht geconstateerde plichtsverzuim.

Besluit

Ter uitvoering van de uitspraak heeft de korpsbeheerder het bezwaar tegen het strafontslag alsnog gegrond verklaard en met ingang van 24 januari 1996 ontslag verleend op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid voor het door hem beklede ambt. Het verzoek om vergoeding als gevolg van het onjuiste strafontslag geleden immateriële schade is afgewezen.

Uitspraak

Dat de rechtbank het strafontslag in strijd achtte met het evenredigheidsbeginsel brengt, anders dan betrokkene meent, niet mee dat ter uitvoering van die uitspraak slechts zou kunnen worden besloten tot een lichtere disciplinaire straf dan ontslag en dat niet meer op een andere grond tot ontslag zou kunnen worden overgegaan. Gelijk is overwogen in zijn uitspraak, gepubliceerd in TAR 1991, 235 is het daarbij volgens de CRvB niet ten principale ongeoorloofd om de oorspronkelijke ingangsdatum van het ontslag te handhaven, indien deze handhaving de toetsing aan het geschreven en ongeschreven recht kan doorstaan. De CRvB ziet niet in dat in dit geval de oorspronkelijke ontslagdatum niet mocht worden gehandhaafd en heeft voorts geen aanknopingspunten kunnen vinden voor de stelling dat betrokkene op enig moment de gerechtvaardigde indruk heeft doen ontstaan dat het dienstverband hersteld zou worden. De CRvB is van oordeel dat de korpsbeheerder bevoegd was betrokkene met toepassing van artikel 94, eerste lid, aanhef en onder f, van het Barp te ontslaan en dat de korpsbeheerder bij afweging van belangen in redelijkheid van die bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken, mede in aanmerking genomen dat betrokkene al in een eerder stadium was gewezen op het belang de grenzen tussen de uitoefening van zijn functie en zijn privé leven goed in het oog te houden.

Met betrekking tot het verzoek van schadevergoeding is de CRvB met de rechtbank van oordeel dat betrokkene er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat in zijn geval sprake is van geestelijk leed dat kan worden beschouwd als een aantasting van zijn persoon in de zin van artikel 6:106 BW. Evenmin kan naar het oordeel van de CRvB worden staande gehouden dat betrokkens eer en goede naam zijn aangetast zodanig dat daar een schadevergoeding tegenover zou moeten staan.

Bron: Juridisc Ambtenarenrecht

Uitspraak

Uitspraak in de gedingen tussen:

[A.], wonende te [B.], appellant,

en

de Korpsbeheerder van de politieregio Brabant-Noord, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van de gedingen

Namens appellant is op de daartoe bij (aanvullende) beroepschriften aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de President van de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch van 8 januari 1999, nrs. Awb 98/7608 VV + Awb 98/7609 en tegen de uitspraak van die rechtbank van 10 augustus 2000, nr. Awb 99/4681 AW, naar welke uitspraken hierbij wordt verwezen.

Namens gedaagde zijn verweerschriften ingediend.

De gedingen zijn gevoegd behandeld ter zitting van 12 juli 2001, waar appellant in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. D. Duijvelshoff, advocaat te Zoetermeer. Gedaagde heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.A. Bouman, werkzaam bij voormelde politieregio.

II. Motivering

1.1. Appellant was sedert 1987 werkzaam als politie-ambtenaar, laatstelijk als technisch controleur bij de afdeling Technische Recherche, vallend onder de Dienst Algemene Ondersteuning van de politieregio Brabant-Noord. Als zodanig maakte appellant deel uit van het permanente autoteam, welk team zich bezig houdt met identificatie van personenauto's, onder meer bij onderzoeken inzake het omkatten van gestolen personenauto's.

1.2. Nadat tegen appellant een gerechtelijk vooronderzoek was gestart in verband met het vermoeden dat hij zich schuldig zou maken aan het lekken van vertrouwelijke politiegegevens, heeft gedaagde appellant op 10 oktober 1994 geschorst. Appellant heeft nadien geen werkzaamheden voor gedaagde meer verricht.

1.3. Appellant is op 13 september 1995 door de politierechter veroordeeld tot f 1000 boete, subsidiair 20 dagen hechtenis, wegens het opzettelijk schenden van enig geheim, waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat hij uit hoofde van zijn ambt of wettelijk voorschrift verplicht is het te bewaren, meermalen gepleegd. Het gerechtshof heeft appellant echter bij arrest van 24 december 1996 vrijgesproken omdat - kort gezegd - wel sprake was van schending van het ambtsgeheim, maar de opzet ontbrak.

1.4. Bij besluit van 18 december 1995 heeft gedaagde appellant met ingang van 24 januari 1996 disciplinair ontslag verleend op grond van artikel 77, eerste lid, aanhef en onder i (oud), van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp). Het besluit tot handhaving van dit ontslag is bij uitspraak van de rechtbank van 12 maart 1998, nr. AWB 96/5279 AW, vernietigd. De rechtbank achtte de opgelegde straf van ontslag onevenredig aan de ernst van het volgens de rechtbank terecht geconstateerde plichtsverzuim, bestaande uit het geven van politie-informatie aan derden, niet als crimineel bekend staande personen.

1.5. Ter uitvoering van deze uitspraak heeft gedaagde het thans in geding zijnde besluit van 25 september 1998 genomen, waarbij het bezwaar tegen het strafontslag alsnog gegrond is verklaard, doch waarbij aan appellant (wederom) met ingang

van 24 januari 1996 ontslag wordt verleend op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid voor het door hem beklede ambt, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken, als bedoeld in artikel 94, eerste lid, aanhef en onder f, van het Barp. Dit besluit behelst voorts de afwijzing van het verzoek om vergoeding van als gevolg van het onjuiste strafontslag geleden immateriële schade ten bedrage van f 15 000 netto.

1.6. Bij de aangevallen uitspraak van 8 januari 1999 (uitspraak 1) is het beroep tegen het ongeschiktheidsontslag ongegrond verklaard. Bij de aangevallen uitspraak van 10 augustus 2000 (uitspraak 2) is het beroep tegen het besluit van 12 mei 1999 tot handhaving van de hiervoor genoemde afwijzing van het schadevergoedingsverzoek ongegrond verklaard.

Ontslag

2. Appellant meent dat het ontslagbesluit gezien de eerdere uitspraak van de rechtbank genomen is in strijd met het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Daarenboven is appellant van opvatting dat het feitencomplex geen ongeschiktheidsontslag rechtvaardigt.

3.1. De Raad deelt niet de visie van appellant dat de uitspraak van 12 maart 1998 waarbij het strafontslag werd vernietigd, geen enkele ruimte liet voor het nemen van een nieuw ontslagbesluit. Dat de rechtbank het strafontslag in strijd achtte met het evenredigheidsbeginsel brengt, anders dan appellant meent, niet mee dat ter uitvoering van die uitspraak slechts zou kunnen worden besloten tot een lichtere disciplinaire straf dan ontslag en dat niet meer op een andere grond tot ontslag zou kunnen worden overgegaan. Gelijk de Raad heeft overwogen in zijn uitspraak, gepubliceerd in TAR 1991, 235, is het daarbij voorts niet ten principale ongeoorloofd om de oorspronkelijke ingangsdatum van het ontslag te handhaven, indien deze handhaving de toetsing aan het geschreven en ongeschreven recht kan doorstaan. De Raad ziet niet in dat in dit geval, waarbij appellant sedert 10 oktober 1994 geen werkzaamheden voor gedaagde meer heeft verricht, de oorspronkelijke ontslagdatum niet mocht worden gehandhaafd. Voorts heeft de Raad in de gedingstukken geen aanknopingspunten kunnen vinden voor de stelling dat gedaagde na de vernietiging van het strafontslag bij appellant op enig moment de gerechtvaardigde indruk heeft doen ontstaan dat het dienstverband hersteld zou worden. Dat appellants inspanningen daar wel op gericht waren maakt dat niet anders.

3.2. De Raad staat vervolgens voor de vraag of gedaagde terecht en op goede gronden is gekomen tot de conclusie dat appellant anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken ongeschikt was voor het door hem beklede ambt. De Raad beantwoordt die vraag bevestigend en overweegt daartoe het volgende.

3.3. Gedaagde heeft het ongeschiktheidsontslag gebaseerd op een aantal gedragingen van appellant. Voor de Raad is daarvan, met name op grond van appellants eigen verklaring tegenover de rijksrecherche zoals vastgelegd in het proces-verbaal van verhoor op 6 oktober 1994, het volgende komen vast te staan:

- het raadplegen van het BedrijfsProcessenSysteem van de politie over een zaak, ten behoeve van een vriendin;
- het onderhouden van contacten met mensen van wie hij uit hoofde van zijn functie wist dat zij als crimineel bekend stonden. Uit de gedingstukken, waaronder eerdergenoemd proces-verbaal, komt genoegzaam naar voren dat appellant op de door hem regelmatig bezochte sportschool contacten onderhoudt met onder meer de in dat proces-verbaal genoemde [C.];
- het tweemaal van genoemde [C.] zonder factuur een auto te hebben gekocht, anders dan appellant ter zitting heeft verklaard met een waarde van f 3500 respectievelijk f 2500, terwijl hij blijkens voornoemd proces-verbaal van verhoor genoemde [C.] er wel voor aanzag "dat hij nogal wat zwart deed in zijn autohandel en dat het niet allemaal zo zuiver zou zijn";
- het schenden van zijn geheimhoudingsplicht door politiezaken met derden te bespreken.

3.4. Met gedaagde is de Raad van oordeel dat appellant door zijn contacten en optreden iedere mogelijke schijn van belangenverstrengeling met personen uit het criminele milieu en iedere schijn van een schending van de ambtelijke integriteit niet heeft weten te vermijden, zodat het noodzakelijke vertrouwen in een integer en betrouwbaar politiekorps en in de politiefunctionaris is ondergraven. Dat dit een veiligheidsrisico voor de betrokkene en voor de organisatie kan betekenen - zoals gedaagde heeft overwogen - wordt geïllustreerd door het feit dat appellant, naar aanleiding van door hem gegeven informatie, is mishandeld door (naar eigen zeggen) personen uit het criminele milieu.

De Raad hecht eraan op te merken dat het appellant zwaar kan worden aangerekend dat hij, juist met zijn functie van technisch controleur bij de Technische Recherche, privé contacten onderhield met een autohandelaar van wie hem bekend was, dan wel moest zijn, dat deze niet bonafide was. De aanschaf van auto's zonder factuur is naar het oordeel van de Raad een gedraging die in het geheel niet spoort met hetgeen van appellant als politiefunctionaris mag worden verwacht. Tenslotte is ook het raadplegen van het BedrijfsProcessenSysteem ten behoeve van derden een gedraging die appellant had behoren na te laten, ongeacht of daardoor een onderzoek is geschaad of niet. Dat appellant er geen blijk van heeft gegeven een en ander te beseffen moet tot de conclusie leiden dat hij niet beschikt over eigenschappen, mentaliteit en instelling welke vereist zijn voor het op een goede wijze vervullen van een functie bij de politie.

3.5. Gelet op het vorenstaande was gedaagde bevoegd appellant met toepassing van artikel 94, eerste lid, aanhef en onder f, van het Barp te ontslaan. De Raad is voorts van oordeel dat gedaagde bij afweging van belangen in redelijkheid van die bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken, mede in aanmerking genomen dat appellant al in een eerder stadium was geweest op het belang de grenzen tussen de uitoefening van zijn functie en zijn privé-leven goed in het oog te houden.

3.6. Dit betekent dat de aangevallen uitspraak 1 dient te worden bevestigd.

Schadevergoeding

4.1. Met betrekking tot het verzoek om schadevergoeding heeft de rechtbank terecht overwogen dat met de vernietiging van het strafontslag vast staat dat gedaagde tegenover appelland een onrechtmatige daad heeft gepleegd, waarbij de schuld van gedaagde in beginsel is gegeven en gedaagde uit dien hoofde gehouden is de door appelland ten gevolge van die onrechtmatige daad geleden schade te vergoeden. Dit neemt niet weg dat het aan appelland is om aannemelijk te maken dat hij schade heeft geleden die het gevolg is van het vernietigde ontslagbesluit.

4.2. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat appelland er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat in zijn geval sprake is van geestelijk leed dat kan worden beschouwd als een aantasting van zijn persoon in de zin van artikel 6:106 BW. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen de rechtbank heeft overwogen in de aangevallen uitspraak 2. Hij voegt daaraan nog toe dat appelland weliswaar heeft gesteld dat hij zich onder psychische behandeling heeft moeten stellen, maar nu nadere gegevens daarover niet in geding zijn gebracht en appelland overigens ten tijde van belang ook privé problemen kende in verband met echtscheiding, ziet de Raad in die stelling onvoldoende aanknopingspunten voor de constatering dat sprake was van geestelijk leed als vorenbedoeld ten gevolge van het strafontslag.

4.3. Evenmin kan naar het oordeel van de Raad worden staande gehouden dat appellants eer en goede naam zijn aangetast zodanig dat daar een schadevergoeding tegenover zou moeten staan. Weliswaar is aan appelland ten onrechte strafontslag verleend, maar uit hetgeen hiervoor is overwogen blijkt dat appelland wel rechtmatig - eervol - kon worden ontslagen op een andere grond, op basis van nagenoeg dezelfde feiten. Met vernietiging van het strafontslag heeft appelland niettemin een zeker eerherstel genoten. Nu voorts onweersproken is gesteld dat geen uitgebreide publicaties in de pers zijn verschenen aangaande het strafontslag, doch dat is volstaan met een kort geanonimiseerd bericht, ziet de Raad niet in dat appellants eer en goede naam aldus zijn aangetast. Dat appelland zou hebben geleden onder de bejegening van collega's acht de Raad niet aannemelijk bezien in het licht van het feit dat appelland sedert oktober 1994 niet meer werkzaam was als politiefunctaris. Appelland heeft ondanks zijn onvrijwillig ontslag bij de politie binnen korte tijd weer een werkring gevonden. Dit wijst evenmin op aantasting van eer en goede naam.

4.4. Hieruit volgt dat ook de aangevallen uitspraak 2 moet worden bevestigd.

5. De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht. Beslist wordt als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraken.

Met noot van

Noot

TAR 2002, afl. 3, blz. 180

Het komt nog al eens voor dat een belanghebbende voor zijn gevoel gelijk krijgt bij de bestuursrechter (het besluit waartegen hij oponeert wordt immers vernietigd) maar vervolgens een nieuw besluit van het bestuursorgaan krijgt waar hij inhoudelijk niets mee opschiet, omdat bijvoorbeeld alleen de motivering aangevuld behoefde te worden. Tot op zekere hoogte is dit in het bestuursrecht onvermijdelijk (al zouden bestuursrechters er mijns inziens wijs aan doen minder belanghebbenden blij te maken met een dooie mus, door soepeler om te gaan met vormgebreken en meer overwegingen ten overvloede te geven), maar het is voor de belanghebbende vaak een onaangename verrassing. Nog vervelender moet het zijn om gelijk te krijgen in een ontslagzaak, omdat het verweten gedrag niet ernstig genoeg wordt bevonden voor een strafontslag, en vervolgens opnieuw ontslag te krijgen met dezelfde ingangsdatum als het oorspronkelijke ontslag, maar dan wegens ongeschiktheid anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken. De hier besproken uitspraak toont (weer eens) aan dat dit niettemin zeer wel mogelijk is.

De heer A. was werkzaam bij een politieregio als technisch controleur bij de Technische Recherche. Hij maakte deel uit van het permanent autoteam, dat zich onder meer bezig hield met onderzoek inzake het omkatten van gestolen personenauto's. In 1994 rees tegen betrokkene de verdenking dat hij zich schuldig had gemaakt aan het lekken van vertrouwelijke politiegegevens. Er werd een gerechtelijk vooronderzoek gestart en betrokkene werd door zijn werkgever geschorst.

In het strafrechtelijk traject werd betrokkene door de Arrondissementsrechtbank veroordeeld, maar in hoger beroep vrijgesproken; het hof achtte wel schending van het ambtsgeheim aanwezig, maar geen opzettelijke schending. Eind 1995 - na de uitspraak in eerste aanleg in de strafzaak, maar voor die van het hof - verleende de korpsbeheerder betrokkene strafontslag. Betrokkene bezwaar tegen dit ontslag werd ongegrond verklaard. Bij uitspraak van de Arrondissementsrechtbank van 12 maart 1998 - na de uitspraak van het hof in de strafzaak - werd deze beslissing op bezwaar vernietigd, omdat de rechtbank de straf onevenredig zwaar achtte ten opzichte van het verweten plichtsverzuim, te weten het geven van politie-informatie aan derden, niet als crimineel bestaande personen.

De korpsbeheerder verklaarde daarop het bezwaar tegen het strafontslag gegrond en trok dit ontslag in, maar verleende

betrokkene tegelijkertijd opnieuw ontslag, met terugwerkende kracht tot de datum van ingang van het ingetrokken ontslag. De brief waarin van dit ontslagbesluit mededeling werd gedaan behelsde tevens een verzoek om vergoeding van immateriële schade die betrokkene naar zijn zeggen als gevolg van het ontslagverzoek had geleden.

Betrokkene tekende bezwaar aan tegen het nieuwe ontslag en de afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding. Tegen de besluiten waarbij zijn bezwaren ongegrond werden verklaard ging hij opnieuw in beroep bij de rechtbank, maar ditmaal kreeg hij nul op het rekest. Betrokkene ging in hoger beroep, maar had ook daar geen succes.

2. Inzake het ontslag verwerpt de Raad allereerst betrokkenes stelling als zou de korpsbeheerder ter uitvoering van de uitspraak van de rechtbank enkel een besluit hebben kunnen nemen waarbij een minder zware straf werd opgelegd, en niet hebben kunnen overgaan tot ontslagverlening op een andere grond. De Raad motiveert deze stelling niet, zij ligt dan ook nogal voor de hand. In de eerste plaats kan een gedraging, die niet als zodanig ernstig plichtsverzuim kan worden aangemerkt dat strafontslag in de rede ligt, uiteraard zeer wel aanleiding geven tot het oordeel dat iemand niet over die eigenschappen beschikt die voor zijn functie onontbeerlijk zijn, of tot het oordeel dat door die gedraging geen basis voor een vruchtbare samenwerking meer bestaat. In zijn uitspraak van 31 augustus 1995, TAR 1995, 242 overwoog de Raad zelfs expliciet dat hij, hoewel hij zich een andere keuze van het bestuursorgaan, te weten een disciplinaire straf al dan niet met overplaatsing, had kunnen voorstellen, niet tot de conclusie kon komen dat het bestuursorgaan niet voor ongeschiktheidsontslag had kunnen kiezen. In de tweede plaats brengt naar vaste jurisprudentie het verlenen van ontslag op een bepaalde grond niet mee dat, als dat ontslag door de rechter onjuist wordt bevonden, geen ontslag op een andere grond zou kunnen worden verleend. Zie bijvoorbeeld 's Raads uitspraak van 4 december 1997, TAR 1998, 25. (De rechter mag overigens niet zelf een andere ontslaggrond in de plaats stellen van de door het bestuursorgaan gehanteerde; vergelijk CRvB 27 september 1993, TAR 1993, 222.)

Ook betrokkenes stelling als zou de korpsbeheerder onjuist hebben gehandeld door bij het ontslag de oorspronkelijke ontslagdatum te handhaven, en dus met terugwerkende kracht ontslag te verlenen, verwerpt de Raad, onder verwijzing naar vaste jurisprudentie. Ontslag met terugwerkende kracht is immers niet per definitie ontoelaatbaar. Het zal veelal strijd met de rechtszekerheid opleveren, maar niet in een situatie als deze, waarin het ene primaire besluit tot ontslagverlening door een ander met dezelfde ingangsdatum wordt vervangen.

De Raad overweegt vervolgens dat de korpsbeheerder op goede gronden tot het oordeel kon komen dat betrokkene ongeschikt was voor zijn functie. De korpsbeheerder had die ongeschiktheid gebaseerd op een aantal gedragingen van betrokkene, waarvan naar 's Raads oordeel de volgende als vaststaand konden worden aangemerkt:

- het raadplegen van het Bedrijfsprocessensysteem van de politie over een zaak, ten behoeve van een vriendin;
- het schenden van zijn geheimhoudingsplicht door politiezaken met derden te bespreken;
- het onderhouden van contacten door betrokkene met ene C., die betrokkene als crimineel bekend was;
- het tweemaal zonder factuur kopen van een auto van C., terwijl betrokkene, naar hij tegenover de rijksrecherche had verklaard, C. er wel voor aanzag "dat hij nogal wat zwart deed in zijn autohandel en dat het niet allemaal zo zuiver zou zijn".

3. De Raad overweegt voorts dat het noodzakelijke vertrouwen in een integer en betrouwbaar politiekorps en in de politiefunctionaris meebrengt dat die laatste zich heeft te onthouden van contacten en daden, die enige schijn van belangenverstrengeling en van schending van de ambtelijke integriteit meebrengen. Ook oordeelt de Raad dat juist betrokkene, gelet op zijn specifieke functie, zich had moeten onthouden van privé-contacten met een malafide autohandelaar en aankopen zonder factuur. Door een en ander niet te beseffen had betrokkene blijk gegeven niet te beschikken over "eigenschappen, mentaliteit en instelling" (een toe te juichen wijziging van de wel erg belegen geworden term "eigenschappen van geest of gemoed" uit eerdere jurisprudentie) die voor een goede vervulling van zijn functie waren vereist.

Op dit onderdeel brengt de uitspraak geen verrassing. Gedragingen van politiemensen als die welke betrokkene werden verweten zijn eerder als blijken van ongeschiktheid aangemerkt (zie voor het verstrekken van gegevens CRvB 19 september 1996, TAR 1996, 184, voor de omgang met criminelen bijvoorbeeld CRvB 20 mei 1999, TAR 1999, 117 (waarin de hoedanigheid van echte Amsterdamse jongen voor de Raad onvoldoende verontschuldiging voor deze omgang vormde) en voor de minder nette autohandel de reeds aangehaalde uitspraak van 31 augustus 1995).

Boeiend is wel dat de korpsbeheerder aan het ongeschiktheidsontslag meer gedragingen ten grondslag lijkt te hebben gelegd dan aan het strafontslag: de contacten met C. vallen naar ik aanneem niet onder "het geven van informatie aan derden, niet als crimineel bekend staande personen", al is het maar omdat C. wel degelijk als zodanig bekend stond. Op zichzelf komt dat vaker voor; niet alles wat bijdraagt aan de conclusie dat iemand ongeschikt is is ook plichtsverzuim, maar de contacten met C. waren dat volgens mij zeker gelet op de raakvlakken met betrokkenes functie wel degelijk (zie alweer de uitspraak van de Raad van 31 augustus 1995).

Waarom de korpsbeheerder deze feiten niet aan het strafontslag ten grondslag heeft gelegd (wat voor de evenredigheidstoetsing wellicht verschil zou hebben gemaakt) wordt niet duidelijk. De Raad heeft er in elk geval geen enkel probleem mee dat de omgang met C. alsnog werd meegewogen voor het oordeel dat betrokkene ongeschikt was (zie voor een geval waarin de Raad er zelfs geen moeite mee lijkt te hebben dat een bestuursorgaan nog bij de beslissing op bezwaar extra gedragingen als plichtsverzuim aanmerkt om aan de evenredigheidstoetsing te kunnen voldoen de om duistere redenen nooit in TAR gepubliceerde uitspraak van de CRvB van 22 februari 2001, nr. 99/4682 AW).

Al met al is de uitspraak een aardige illustratie van de hoge normen op het stuk van integriteit, die de Centrale Raad van Beroep onveranderd stelt ten aanzien van politiepersoneel.

4 De afwijzing van het verzoek om vergoeding van immateriële schade wordt door de Raad - krachtens rotsvaste jurisprudentie sinds CRvB 25 juli 1996, TAR 1996, 160 - getoetst aan de normen van artikel 6:106 BW en de jurisprudentie daarover van de civiele rechter. Daaraan getoetst kan het in stand blijven: betrokkene had niet aangetoond dat hij geestelijk letsel (in afwijking van zijn eerdere uitspraken spreekt de Raad hier van geestelijk leed) had geleden die kon worden beschouwd als een aantasting van zijn persoon in de zin van artikel 6:106 voornoemd (waarbij geldt dat een meer of minder sterk psychisch onbehagen en een zich gekwetst voelen onvoldoende is om zodanige aantasting aan te nemen). Ook van een geschaad zijn van betrokkene in zijn eer of goede naam was geen sprake, nu maar een kort en geanonimiseerd krantenbericht over het strafontslag was verschenen. Begrijpelijk, maar mijns inziens niet helemaal zuiver is dat de Raad uitspreekt dat ook het feit dat betrokkene binnen korte tijd na zijn ontslag weer een andere werkkring had gevonden niet op zulke schade wijst.

mr. P.J. Schaap.

Copyright © Kluwer 2012

Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 06-03-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.